

til at befæste et Løb, nøjes man her ved Hvide Sande med et Beløb paa godt 1 Mill. Kr. og har i Virkeligheden skabt saa gode Forhold, som overhovedet kunne skabes. Hvorfor tør Flertallet i Udvalget ikke vente og se, om Flertallet i Kommissionen faar Ret? Ville de Herrer ikke være med til at spare disse Penge? Naar de Herrer nu komme og sige, at foreløbig skulle vi grave et Udløb ved Nymindegab og senere overveje, hvad der saa skal gøres, staar det for mig som noget gaadefuldt. Det tyder for mig paa, at man har Millionbevillinger i Kikkerten bagved; saa tænker man paa, at man skal grave op ved Hegnet eller ved Gødelen og befæste der og ofre en 3—4 Mill. Kr. derpaa. Hvorfor ville de Herrer ikke spare disse Penge indtil videre, indtil det afgørende viser sig, om Hvide Sande-Kanalen kan holde eller ej? Jeg har den Tro, at den kan holde, og jeg har den Tro, at Hvide Sande-Kommissionen har Ret i sin Betragtning, ikke fordi jeg har nogen Sagkundskab med Hensyn til det rent tekniske Spørgsmaal — det er ganske givet, at det har jeg ikke, og det tror jeg heller ikke, der er mange Medlemmer af Tinget, der have —, men jeg har saa megen Autoritetstro, at jeg tror paa de Mænd, som forsikre det overfor os; jeg har Tro paa en Mand som Ingeniør Monberg, der er en af vore største Entreprenører, som bygger en Havn i Marokko til 7 Mill. Kr., og som har bygget meget rundt omkring baade i Udlandet og herhjemme, og jeg har Tro paa Havnebygmester Møller, paa Ingeniør Poulsen og paa Direktør Kirk i Aarhus, som i en Mennekealder har bekæmpet Vesterhavet ved at foretage de Sikringer ved Hjælp af Høfder o. s. v., som ere foretagne derovre. Jeg tror paa disse Folks tekniske Indsigt, og naar de paastaa, at der kan laves noget her, der kan holde, stoler jeg derpaa. Og saa siger jeg, at det vilde i mine Øjne være et stort Misgreb ikke at følge disse Folk, denne Sagkundskab.

Jeg vil slutte med at citere en Udtalelse, som det ærede Medlem fra Frederiksberg (Ellinger) fremkom med ved Sagens første Behandling, idet han begyndte med at sige: „Denne Sag afgiver et interessant, men sørgeligt Eksempel paa, hvordan det gaar, naar Sagkundskaben maa vige for Lægmands Skøn og Politik.“ Det vil jeg ogsaa slutte med at sige, at skulde det vise sig, at Flertallets Forslag bliver vedtaget, afgiver det et interessant, men sørgeligt Eksempel paa, hvordan det

gaar, naar Sagkundskaben maa vige for Lægmands Skøn og Politik.

K. M. Klausen: Det er maaske aldrig hændet før, at en Udvalgsordfører kun repræsenterer et Mindretal indenfor Udvalget; det er et Vidnesbyrd om, hvilken Modstand dette Forslag fra Regeringens Side har vakt, og det er maaske Grunden til, at den ærede Ordfører (P. Th. Nielsen) kom i saa stærk Affekt før, da han havde Ordet. Jeg tror, at nu staar det klart for alle, at det var et Vovestykke, da Gennemskæringen ved Hvide Sande blev foretaget, at det var en Letsindighed, som har kostet mange Penge og medført store Tab af Værdier baade for private og for Statskassen; og jeg tror, at nu er Tidspunktet kommet, da man bør lytte til de advarende Røster, som kom frem, den Gang Hvide Sande-Gennemskæringen skulde gennemføres. Det, som navnlig har skræmmet Sindene op, var den store Stormflod i November i Fjor, hvor store Værdier bleve ødelagte, og hvor det kun ved et Guds Under, kunne vi godt sige, hændte, at ikke ogsaa mange Menneskeliv gik til Grunde. Hvis Ministeriet den Gang havde taget Hensyn hertil og sat sig i Bevægelse, havde denne Sag sikkert været langt lettere at ordne, end den er i Øjeblikket. Men det mærkelige var, at den højtærede Minister her viste en sorgløs Ligegyldighed overfor den Stormflod, som fandt Sted den 5.—6. November. Han rørte sig ikke; han kom ikke her til Rigsdagen for at træffe Foranstaltninger til at sikre imod, at en lignende Katastrofe skulde indtræde. Sagen blev rejst i Finansudvalget fra Socialdemokratiets Side, først under et Samraad med Ministeren, og blev senere ført herved i Folketinget ved Finanslovsforslagets anden Behandling i Januar Maaned. Først den Gang lykkedes det at faa vakt den højtærede Minister saaledes, at han begyndte at sætte sig i Bevægelse. Skylden for, at Forholdene nu ere blevne saaledes, som de ere, og at Sagen er bleven saa vanskelig at løse, ligger for en stor Del hos den højtærede Minister, der har vist, synes jeg, en uforsvarlig Langsomhed. Man kan sikkert ikke rette Bebrejdelser mod Vandbygningsvæsenet, idet Vandbygningsdirektøren allerede før Stormfloden, nemlig den 4. Oktober 1911, henvendte sig til 5 af Vandbygningsvæsenets Ingeniører og bad dem om at undersøge Forholdene. Man var altsaa indenfor selve Vandbygningsvæsenet klar over, at